

DOMINGO XXIV ORDINARIO (C)

PRIMEIRA LECTURA Ex 32, 7-11. 13-14

Lectura do libro do Exodo

Naqueles días, o Señor díxolle a Moisés: - Anda, baixa da montaña, porque o teu pobo, o que ti sacaches de Exipto, perverteuse. Desviáronse axiña do camiño que eu lles indicara. Fixéron un becerro de metal, próstranse diante del, ofrécenlle sacrificios e pregoan: "Este é o teu Deus, Israel, o que te sacou de Exipto". E díxolle o Señor aínda a Moisés: - Vexo que ese é un pobo de dura caluga. Deixa, pois, que agora se acenda a miña ira contra eles e os consuma. Pero a ti convertereite nun gran pobo.

Entón rogou Moisés ante o Señor, o seu Deus: - ¿Por que, Señor, se ten que acende-la túa ira contra o teu pobo, que con moito poder e con man rexa ti sacaches de Exipto? Lembra os teus servos Abrahán, Isaac e Israel, ós que con xuramento prometiches: "Multiplicarei os vossos descendentes coma as estrelas do ceo, e dareilles este país de que vos teño falado, para que o posúan a perpetuidade. E o Señor renunciou ó castigo co que ameazara ó seu pobo.

SALMO RESPONSORIAL Sal 50, 3-4. 12-13. 17 e 19

R/. (Lc 15, 18): Levantareime e irei onda meu pai.

Compadécete de min, oh Deus, pola túa bondade;
pola túa gran misericordia, borra o meu pecado;
lávame enteiro da miña iniquidade,
límpame da miña culpa.

Crea, oh Deus, en min un corazón puro,
renóvame por dentro con espírito firme;
non me botes da túa presenza,
e non tires de min o teu santo espírito.

Abre, Señor, os meus labios,
e a miña boca pregoará a túa loanza.
O meu sacrificio a Deus é un espírito contrito:
un corazón contrito e humilde
Deus, ti non o desprezas.

SEGUNDA LECTURA 1 Tim 1, 12-17

Lectura da primeira carta do Apóstolo San Paulo a Timoteo

Benquerido irmán: Doulle gracias a Cristo Xesús, noso Señor, que me fortaleceu, porque confiou en min, encomendándome o ministerio; a min que fora un blasfemo, perseguidor e inxuriador. Pero compadeceuse porque o fixera por ignorancia, sen ter aínda fe; e a gracia do noso Señor sobreabundou coa fe e o amor, que hai en Cristo Xesús. Esta é palabra segura, merecente de que todos a acollan: que Cristo Xesús veu ó mundo para salva-los pecadores, dos que eu son o primeiriño. Pero por iso mesmo compadeceuse, a fin de que Cristo Xesús amosase en min, o primeiro, toda a súa paciencia como exemplo para os que habían crer nel para logra-la vida eterna. ¡Ó Rei da eternidade, inmortal, invisible, único Deus: honra e gloria polos séculos dos séculos! Amén.

EVANXEO Lc 15, 1-32

Lectura do santo evanxeo segundo Lucas

Naquel tempo, os publicanos e pecadores achegábanse a Xesús para o escoitaren. Por iso os fariseos e letrados murmuraban: - Este acolle os pecadores e come con eles.

Entón Xesús contoulles esta parábola: - ¿Quen de vós, se ten cen ovellas e perde unha delas, non deixa as noventa e nove no descampado, e vai en busca da perdida, a ver se a atopa? E cando a atopa, volve todo contento para a casa, con ela no lombo; e, chamando por amigos e veciños, dilles: "Alegrádevos comigo, que atopei a ovella que perdera".

Pois asegúrovos unha cousa: no ceo haberá máis alegría por un pecador que se converta que por noventa e nove xustos que non precisan conversión. E ¿que muller que teña dez moedas e perde unha, non acende a luz, e non varre a casa, buscándoa con coidadiño ata atopala? E cando a atopa, chama polos amigos e veciños para lles dicir: "Alegrádevos comigo, que atopei a moeda perdida". Asegúrovos que outro tanto se alegran os anxos por un só pecador que se converta.

E dixo tamén: - Un home tiña dous fillos. O máis novo díxolle ó pai: "Papá, dáme a parte da herdanza que me corresponde". El repartíulle-los seus bens. Días despois, este fillo recibiu todo xunto e marchou para un país remoto, onde malgastou a súa fortuna vivindo coma un perdido.

Despois de o gastar todo, houbo unha gran fame naquela terra, e empezou a pasar necesidade. Entón, acudindo a un natural do país, entrou a servir, e mandouno a unha granxa a coida-los porcos. Alí chegou a ter gana de enche-lo estómago coas landras que comían os porcos, pero ninguén llas daba. Recapacitando, pensou: "¡Hai que ver! Cantos xornaleiros do meu pai teñen pan a fartar, e eu morro coa fame. Si, vou volver

á de meu pai e voulle dicir: Papá, pequei contra o ceo e contra ti; xa non son digno de que me trates coma un fillo, trátame coma un xornaleiro".

Levantouse e volveu onda seu pai. Aínda estaba lonxe cando este, enxergándoo, saíu emocionado a recibilo, e botádoselle nos brazos, bicouno agarimosamente. O fillo exclamou: "Papá, pequei contra o ceo e contra ti, xa non son digno de que me trates coma un fillo". Pero o pai díxolles ós seus criados: "Axiña, sacade a túnica mellor e vestídella; poñédelle un anel na man e calzado nos pés. Preparade un cuxo cebado para comelo e facer unha gran festa. Porque este fillo meu estaba morto e volve á vida, estaba perdido e atopámolo". E empezou a festa.

Pero resulta que o fillo máis vello estaba na leira e cando viña para casa, oíu a música e mailo baile. Chamou por un criado e preguntoulle que pasaba. O criado contestoulle: "Éche que volveu teu irmán, e teu pai mandou mata-lo cuxo cebado por recuperalo san e salvo". Entón alporizouse moito, e non quería entrar.

Pero o pai, saíndo, intentouno convencer. El díxolle: "Tantos anos como levo servíndote sen che faltar nunca en nada, e nunca un cabrito me deches para troulear cos meus amigos; e agora resulta que vén ese teu fillo, que queimou os teus bens con mulleres de mala vida, e máta-lo cuxo cebado". O pai contestoulle: "Meu fillo, ti sempre estás comigo e todo o meu é teu, ¿que menos que celebrar unha festa cheos de alegría, xa que ese teu irmán estaba morto e volve á vida, estaba perdido e atopámolo?".